

NÄIN FRANS PIEPER OPETTI II

Väinö Hotti

(nettikuva)

FRANS PIEPER

Franz Pieper

Kuvaus

Franz August Otto Pieper oli Missouri-synodin presidentti vuosina 1899–1911. Franz Pieper syntyi Saksassa vuonna 1852. Hän muutti Yhdysvaltoihin vuonna 1870 ja valmistui Saint Louisin Concordia-pappisseminaarista vuonna 1875. Pastori A. Hoenecke vihki Pieperin papiksi 11. heinäkuuta 1875 Wisconsinin Centervilleissä. [Wikipedia](#)

Syntyi: 27. kesäkuuta 1852, Karwice, Puola

Kuoli: 3. kesäkuuta 1931, Saint Louis, Missouri, Yhdysvallat

Koulutus: Concordia Seminary, Northwestern yliopisto, Martin Luther College NETTI

Franz Pieper, Kristillinen dogmatiikka, Lihavointi, alleviivaus: Väinö Hotti

Tekosyntien syyt

Raamattu ei näet opeta perkeleen toimivan vain epäuskoisissa (Ef.2:2; 1. Kor.10:20), **vaan myös Jumalan lapsissa, kun he tekevät syntiä** (1.Aik.22:1; Luuk.22:31; Matt.16:23). (221)

Osallistuminen muiden synteihin

Eräs laji tekosyntejä on myös se vääryys, minkä teemme **osallistumalla muiden synteihin** (1.Tim.5:22). Raamattu erottaa tässä myös eri tapauksia käsitellen niitä erikseen. Se joka esimerkiksi antautuu uskonveljelliseen tai kirkolliseen yhteyteen sellaisten kanssa, **joilla on väärä, Jumalan sanasta poikkeava oppi**, syyllistyy heidän synteihinsä (2. Joh.11). Varjellakseen kristittyjä tästä synnistä apostoli Paavali antaa kaikille uskoville sen ohjeen, että he **vetäytyisivät pois kaikista, jotka hylkäävät apostolisen opin** (Room.16:17). Muiden synteihin osallistumme myös siten, että sydämessämme hyväksymme sen pahan, mitä muut tekevät (Room.1:32). Toisten syntien hyväksymistä tapahtuu erikoisesti *a.* luettaessa sellaisia kirjoja, joiden **sisällys on siveetön**, *b.* luettaessa sellaisia kirjoja, **jotka esittävät hyvässä valossa väriä oppeja ja väriä opettajia**. (226)

Synti Pyhää Henkeä vastaan (229)

Jos meistä ei tule synnintekijöitä Pyhää Henkeä vastaan, on se yksin Jumalan armon, eikä jonkin niin sanotun ihmisen hyvän ominaisuuden tai suorituksen ansiota. Jos ihminen kuitenkin tekee synnin Pyhää Henkeä vastaan, on **se yksinomaan ihmisen oma syy** eikä johdu Pyhän Hengen vaikutuksen puuttumisesta. (229).

Pelastavan armon ominaisuudet

tunnustus pitää kysymystä, miksi toiset kääntyvät ja pelastuvat eivätkä toiset, **tässä elämässä ratkaisemattomana ja Jumalan käsittämättömiin tuomioihin ja tutkimattomiin teihin kuuluvana** (vrt. Yksim. Ohje. M., 716 s., 57-64: suom. 562 s.) (240)

Aivan erityisesti on kuitenkin **kalvinilaisuus** kieltänyt *gratia universaliksen* tehden tämän kolmella tavalla: Jumala ei muka rakasta kaikkia ihmisiä, Kristus ei ole lunastanut kaikkia eikä Pyhä henki tahdo käännättää kaikkia (*Formula consensus Helvetici.13*). (240)

Raamattu kyllä opettaa, että Jumala tahtoo pelastaa kaikki ihmiset, mutta Raamatun oppi ei ole *gratia irresistibilis* (vastustamaton armo), **niin kuin kalvinistilaisten**. (241)

Koska Raamatun mukaan se tosiasia, että monet evankeliumin kuulijat todellisudessa eivät tule uskoon, ei johdu siitä, ettei Jumala tahtoisi antaa armonsaa koskeita heitä tai että hän ei antaisi heille todellista armoaikutusta, **vaan vastarinnasta, jota tehden ihmiset itsepintaisesti vastustavat Pyhän Hengen armoaikutusta** (Matt,23;37; Apt.7:51). (241)

Se, joka pelastuu, pelastuu yksin armosta (Room.3:24; Ef.2:8,9); se taas, joka joutuu kadotukseen, joutuu kadotukseen omasta syystä eikä siitä syystä, että Jumalan armo tai armoaikutus puuttuisivat (Hoos.13:9) (243)

Jumala toisin sanoen tahtoo pelastaa kaikki ihmiset, mutta Kristuksen tähden ja armonvälineiden ja uskon tietä (243)

Kun **Luther** opettaa, että Jumala toimii niissäkin, jotka joutuvat kadotukseen, synnyttääkseen heissä uskon ja torjuakseen kadotuksen, mutta että Jumalan sanan kautta tapahtuvaa vaikutusta voidaan vastustaa ja että sen vuoksi sanan huonoa menestystä on pidettävä ihmisen vastustamisesta johtuvana, **torjuu Calvin ajatuksen, että olisi olemassa Jumalan tahtoa, joka ei toteudu** (*Inst.III,24, 16*), väittäen, ettei Jumala lainkaan pyri vaikuttamaan kääntymystä niissä, jotka joutuvat kadotukseen. (247)

Laki ja evankeliumi

Evankeliumin saarna täytyy tietysti edeltää lain saarnan, jotta ihmiset ensin tulisivat tuntemaan syntinsä ja katuisivat niitä. (343)

Lain ja evankeliumin erottaminen käytännössä niin äärimmäisen vaikeaa, että Luther kirjoittaa: "Se joka hyvin osaa tämän lain ja evankeliumin erottamisen taidon, aseta korkeaan arvoon ja **nimitä häntä pyhän Raamatun tohtoriksi**" (St.L. IX, W.A.36,13) (29).

Luther esittää myös useasti pyynnön, että hänen ensimmäisiä kirjoja luettaessa oltaisiin hyvin sääliväisiä, koska ne eivät vielä olleet täysin puhtaita Rooman harhaopeista. (34)

”Näitä kumpaakin saarnaa (lakia ja evankeliumia) on aina ja kaikkialla maailman alusta alkaen Jumalan seurakunnassa r i n n a k k a i n, mutta asianmukaisesti toisistaan erillään pitäen opetettu” (M.638, 23; suom. 505). (477)

Luther tähdensi vastoin Agricolaa (Johannes) : ”**Kuinka on mahdollista saarnata syntien anteeksiantamusta siellä, missä ei sitä ennen vielä mitään syntejä ole?** Kuinka voidaan julistaa elämää siellä, missä ei vielä ole kuolemaa?” (St. L. XX, 1659, 1656; Erl.32, 72 s.). (478)

Luther sanoo: ”**Lailla on määränsä, miten pitkälle sen on lupa mennä ja mitä sen on aikaansaattava**, nimittäin Kristukseen saakka, kauhistaakseen katumattomia Jumalan vihalla ja armottomuudella. Samaten on evankeliumillakin oma virkansa ja tehtävänsä saarnata syntien anteeksiantamusta murheellisille omilletunnoille... Kun nyt kumpikin, laki ja evankeliumi, tulevat peräkkäin, ja laki havaitsee minut syntiseksi, tekee minut syylliseksi ja tuomitsee minut, evankeliumit taas lausuu: ‘Ole turvallisella mielellä, sinun syntisi ovat sinulle anteeksi annetut` (Matt.9:2), ja niin sinä olet autuas...” (St. L. IX, 798 ss.; W.A.36, 8 ss.) (480)

Lakia ja evankeliumia on rinnakkain ja vastakkain ja yhteydessä toisiinsa opetettava siten, että **suruttomat aina kauhistuvat ja kauhistuneet aina saavat lohdutuksen.** Tähän kuuluu myös, **ettei saarnaaja saa vähääkään tyypistää lakia eikä evankeliumia**, ei myöskään lieventää lain kirpeyttä sekoittamalla siihen evankeliumia eikä poistaa evankeliumista sen suloisuutta sekoittamalla siihen lakia. (485)

Rooman kirkolle on lain ja evankeliumin sekoittaminen tarpeen, **jotteivät ihmiset pääsisi varmuuteen armosta ja autuudesta**, mikä tekisi lopun paavin valtakunnasta. (487)

Mutta evankeliumin tarjoaman syntien anteeksiantamuksen ottaa uskossa vastaan vain sellainen ihminen, jonka laki on johtanut tuntemaan hänen kadotuksenalaisen tilansa. **Se, joka ei tahtoisi julistaa lakia, ei siis myöskään antaisi evankeliumin eli Kristuksen lunastajantehtävässään vaikuttaa täydellä tehollaan.** Juuri tätä Luther esittää niin perinpohjaisesti ja monin eri tavoin taistellessaan antinomilaisuutta vastaan. (482)

Luther on oikeassa sanoessaan, että antinomilaiset vaatiessaan, että lain saarna on hävitettävä kirkosta, **riistävät kirkolta myös evankeliumin ja Kristuksen**, sikäli kuin asia heistä riippuu (St. L. XX, 1616, ss.; W.A. 50, 471 ss.) (482)

Senkin jälkeen kuin ihmisestä on tullut kristitty, **liittyvät hänessä kuitenkin vielä laki ja evankeliumi toisiinsa**. Hänen kohdallaan esiintyy toisin sanoen vielä tiettyä lain käyttöä, ja siitä syystä hän ei voi elää ilman lain saarnaa. (482)

”Me uskomme ... että lain saarna ei ole ahkerasti harjoitettava ainoastaan epäuskoisten ja katumattomien parissa, **vaan myös .... uskon kautta vanhurskautettujen parissa**”, perustellen tätä kantaa seuraavasti:

”Vaikka nämä näet ovatkin uudestisyntyneitä ja mielensä hengessä uudistuneita, ei uudestisyntyminen ja uudistus kuitenkaan tässä elämässä ole täydellinen (M. 536, 3, 4; suom.430 s.) (483)

Me annamme sekä lain sanojen että evankeliumin sanojen pysyä voimassa koko laajuudessaan, mutta erotamme lain ja evankeliumin toisistaan siten, että ne pysyvät niissä rajoissa, jotka Jumala on niille osoittanut. Laki on olemassa sitä varten, että se ilmoittaisi synnin, mutta ei syntien anteeksiantamista varten. Jälkimmäistä tarkoitusta varten on annettu evankeliumi. Kun siis laki on ilmoittanut synnin, on siitä vaiettava ja annettava vain evankeliumin olla äänessä. Siten ja vain siten voidaan Raamattu käsittää. (486)

Rooman kirkolle on lain ja evankeliumin sekoittaminen tarpeen, **jotteivät ihmiset pääsisi varmuuteen armosta ja autuudesta**, mikä tekisi lopun paavin valtakunnasta. (487)

Uskosta tapahtuvan vanhurskautuksen tärkeys

Mikään muu ei Raamatun mukaan tee ihmisiä Kristuksen kirkon jäseniksi kuin vanhurskautus eli usko evankeliumissa tarjottuun syntien anteeksiantamukseen (Gal.3:28; Joh.8:30 ss.; Ef.1:7; Apt.4:4; 5:14). (345)

Jumalan lapsi ja hänen kirkkonsa jäsen on vain se, joka uskoo Kristukseen Vapahtajanaan (Mark.16:15,16); se vain omistaa kaikki kirkon jäsenille kuuluvat etuoikeudet (1. Kor.3:21). (345)

emme voi jättää mainitsematta oppia **i a n k a i k k i s e s t a v a l i t s e m u k s e s t a**, sillä Raamattu antaa kristityille se opetuksen, että heidän on pidettävä ajallista kristittynä-oloansa kokonaisuudessaan ja yksityiskohdissaan iankaikkisen valitsemuksensa seurauksena ja vaikutuksena (Ef.1:3 ss.; Room.8:28 ss.; 2. Tim.1:9; Apt.13:48; vrt. Yksim. Ohje, M.705, 8; suom.555) (346)

Pelastava usko on ”fiducia cordis” / ”fides specialis”

Niin kauan kuin ihmisellä on vain ulkonaista tietoa Kristuksesta (*notitia historica*) ja hän pitää tietoa Kristuksesta historiallisesti totena (*ansensus historicus*) panematta kuitenkaan sydämensä luottamusta Kristukseen, **ei hänellä ole kokonaan eikä osaksi sitä uskoa, joka tekee vanhurskaaksi ja pelastaa.** (349)

Siksi pelastava usko on ihmisessä vain silloin, kun hän sydämessään turvautuu Kristukseen Vapahtajanaan. (349)

Pelastava usko on Apologia sanoo: ”Tämä **omakohtainen usko** (*fides specialis*), jolla kukin uskoo synnit itselleen anteeksiannettavan.....saavuttaa syntien anteeksiannemuksen **ja vanhurskauttaa meidät**” (M. 94, 95; suom. 72). (351)

Lasten usko

Mitä tulee lasten kykyyn ottaa vastaan Pyhän Hengen vaikutuksia tai tulla uskovaksi, on Johannes Kastajan esimerkki todistusvoimainen. **Hänhän tuli jo äitinsä kohdussa täytetyksi Pyhällä Hengellä** (Luuk.1:15). Se osoittaa eittämättömästi, että lapset, jotka eivät vielä ole varttuneet käyttämään järkeään, **voivat uskoa.** (359)

OPPI KÄÄNTYMYKSESTÄ

hän jouduttuaan omantunnon kauhuihin (*terrores conscientiae*), toisin sanoen **e p ä t o i v o o n** koko omasta moraalistaan ja kaikesta, mitä hän voi itse tehdä, **u s k o o e v a n k e l i u m i i n** eli Kristukseen, syntisten Vapahtajaan (Apt.11:21) (361)

Ulkonaisella elämän parannuksella (*iustitia civilis*) on kyllä arvonsa valtiollisen ja yhteiskunnallisen elämän kannalta, **mutta sen vaikutuksesta ei ihminen palaa armonyhteyteen Jumalan kanssa, eikä tämä yhteys edes pääse alullekaan.**

Siirtyminen armonyhteyteen Jumalan kanssa tapahtuu **vain siten, että Jumalan lain kuolemaan tuomitsema syntinen ottaa uskossa vastaan armon**, jonka Kristus on kaikille ihmisille ansainnut ja joka evankeliumissa kaikille tarjotaan. (361,362)

Ihminen ei kääntymyksessään ole suinkaan verrattavissa kiveen tai lankkuun, vaan hän on paljon pahempi kuin kivi tai lankku. Ihminen ei ole mikään kivi tai lankku siihen nähden, että hän lankeemuksen jälkeenkin on järjellinen Jumalan luomus ja hänellä siitä johtuen on ymmärrys ja tahto, joissa hän myös kokee Jumalan vaikutuksen. **Ihminen on kiveä ja lankkua pahempi, sillä kivi ja lankku eivät vastusta liikuttajaansa, mutta ihminen vastustaa Jumalan sanaa ja tahtoa**, kunnes Jumala herättää hänet synnin kuolemasta, valistaa ja uudistaa hänet (M. 692, 59; 594, 24; 593, 19; suom.478 s., 472, 471) (363)